

Toimittanut sos. dem. eduskuntaryhmän
lentotirjakomitea.

Saadaan Tönnön kirjakaupasta
Helsingissä Sirkuskatu 3.

„Mitä sosialismi ei voi?“

Waalivalheita vastaan.

Kirj. Yrjö Sirola

Sosialidemokratian suuri lewene-
minen köyhälistön keskuuteen pelot-
taa kowasti porwarillisia, kaittia
niitä, joiden yksilölliset tai luokka-
edut joutuisivat kärsimään siitä, että
toisten työn riistäminen käwisi mah-
dottomaksi. Kapitalisti, joka pan-
kin, tehtaan, kauppaalikeen, metsän
tai suuren maa-alueen osakkaana tai
omistajana nauttii ylettömiä tuloja
(50 jopa 100 prosenttia ja ylitin),
on huolissaan, kun näitä uhataan.
Kuinta moisi hän silloin asua suu-
ressa lomeassa kaupunkiasunnossa
ja uljaassa huvilassa, pitää ajope-

lejä, automobiileja, purje- ja moottorimeneitä, palveluttaa itseään joka asteleelta, istua teatterin kalleissa aitoissa, antaa maksavia juhlia, lähdä ulkomailla, lunastaa suurhintoisia taideteoksia j. j. kuinka voisi hän edelleen nauttia kaikkea sitä, mitä nyt nauttii ja mistä hyvin tietää, ettei ole sitä omalla työllään ansainnut eikä voikaan ansaita.

Näitä tällaisia, toisten työstä hyötyviä on useita, kokonainen kansaluokka. He tuntevat hyvin yhteisen asiansa. Ja vaikka he kuinka ankarasti taistelevat keskenään, kutsuvat toisiaan hyväntuloisista virka- ja liikepaimoista tässä käyttäen katalimpia keinoja, mitä ajatella voidaan, niin ovat he säännöllisesti „yhdistä puolii“, milloin vaan on koko anastajaluokan etuja puollettava.

Tähän puoltamiseen käytetään moninaisia keinoja. Luokkalahja tulkitsee luokkavoikeuslaitos. Porvarillinen hallitus virkakuntineen valvoo porvariluokkain etuja. Poliisit, sotaväki ja mankilat tekevät tehtävänsä. Mutta tämä ei riitä. Taisteleva alaluokka vallottaa itselleen valtaa, saa aikaan äänioikeuden, uhkaa muuttaa luokkalahja yleishyödylliseksi, aikoo luopua ylläpitä-

mästä poliisi- ja sotalaitosta, tehot-
taa sortavia virkakuntia menemään
tiehensä, kufistelee hallituksia. Siltä
maralta ovat anastajat turvautu-
neet

ammattivalehtelijoihin.

Sellaisia ovat papit, jotka selittä-
vät, että könhnyteen tyntyminen,
määrnyden alle alistuminen ovat
Sumalan tahto, jota vastaan ei saa
kapinoida. Kirjailijat myyvät ty-
tynsä yläluokan riistämisoikeuden
puolustamiseen, kustannetaan suuria
sanomalehtiä sitä warten; koulu ja
yliopisto — jonka tulisi olla wa-
p a a n t i e t e e n tytynsija — saawat
tehtäväkseen sen opin istuttamisen,
että herra on herra ja orja on orja.
— Nämät opettajat unohtawat har-
wain sanoa, että herran on oltawa
hyvän — waiikka he eiwät tarhenmin
selitä, millainen „hywä“ herra on —
mutta jos jokin herra ei ole hywä
— sentin he joskus myöntäwät —
noin ei sille mitään woi, hän on
herra sittenkin ja saa tehdä, mitä
tahtoo. Lain ja poliisin on häntä
turwattawa. Juhani Uho moittii
Laulon paroonia, mutta katsoo ettei
sille mitään woi. Etentkin waalien
edellä pannaan kaikki pimityswoi-

mat liikkeelle, jotta „kansan tahto“ ilmaisi orjain edelleen sumaitseman herrain riistämistä. Sillä orjia on enemmistö ja muuan vanhan ajan vallanpitäjä mapistuksella ajatteli-kin sitä hetkeä, jolloin orjain päähän pistää laskea, paljoko on heitä ja paljoko on herroja. Täntyn siis koettaa sotkea tätä orjain yritystä ja selottaa tosiasioita. Tällaisena maalipimittäjänä esiintyn m. m.

Professori J. A. Seikel,

jolla nyt on yliopiston rehtorin korkeaa armo. Viime vuonna, juuri maalien aikana — hiukan myöhästyen — julkasi hän kirjan, jossa hän teki selkoa sosialismista ja yritti „todistaa“, ettei sitä voida toteuttaa. Tuota kirjaa on nyt vuoden kuluessa runsaasti lewitetty, ilman rahattakin, ja yritettäneen sillä joissakin paikoin hämätä köyhälistöläiswalitsijoita. Sietäneen hiukan katella tuon kirjan joitakin väitteitä, — jotka tyllä ovat kumotut runsaassa sosialistisessa kirjallisuudessa, mutta joita silti itsepintaisesti koetaan syöttää etenkin sellaisissa paikoin, missä luullaan köyhälistön vielä olevan tietämättömän.

Aluksi prof. tekee selkoa sosialis-
mista ja tavalla, josta hänelle voi
lausua tunnustuksen. Työmäestö,
jolla on asiasta parempia selostuksia,
ei tosin tätä, joihsakin kohdin ereh-
dyttävää ja vääristelemää kirjaa
tarvitse, mutta niille yläluokkalaisil-
le, joille sosialismin alkeetkin vielä
ovat hepreaa, ja jotka tosisosialis-
tista kirjallisuutta eivät lue, voi
olla hyötynä tästä selostuksesta. Saa-
han siitä tietää ainakin sen, ettei so-
sialismi tahdo hämittää uskontoa,
eikä perhettä, eikä panna toimeen

tavaran tasanjako.

Prof. nimenomaan selittää, että
sosialismi tahdo ottaa yhteiskunnan
haltuun tuotannon välineet ja sen
kautta estää rikkauksia joutumasta
laiskurien tuhlaamiin käsiin, mutta
sittenkin hän vielä koettaa osottaa,
mitä tuollainen kunekfittu tavaran
tasanjako merkitsisi. Hän antaa lu-
kijoilleen tiedoksi, että meidän maas-
sa tulisi arviolta 1,000 mln omai-
suus kullekin, jos jaettaisi. Ja n.
25 vuotta sitten laškettiin, että yh-
täsuurilla tuloilla elettäessä tulisi
kullekin perheelle 860 ml. vuodes-
sa. Moiset tiedot, hyvä profesjori, main-
löyhälistöä rohkaisemat. Sillä kun

ajatellaan, että kaikki turhan ja va-
hingollisen työntekijät sekä työtä
laiskottelevat y. m. loiset olisivat
poissa ja kuluttava- kilpailu hävi-
tetty sekä työ nykyistä tuottavampi,
niin käsittää jokainen, kuinka kunkin
työtä tekemän vuosiosuus tulisi mo-
ninkertaiseksi nykyisestäään. — Mutta,
mitäpä tähän tasajako-juttuun sano-
ja tuhlata, toisella tavalla aikoo so-
fialismi liiat tulot karsia ja pienet
korottaa, kuten sen vastustajatkin
hyvin tietävät.

Materialistinen historian- käsitys,

Se on yhtenä valttina marxilaisuutta
vastaan. Prof. myöntää, kuten
nyttemmin useimmat tutkijat, että
taloudelliset olot ja tuotantosuhheet
ne ovat pääasiassa määränneet yh-
teiskunta- ja valtiomuodot kaikkina
aikoina ja määräävät edelleenkin.
Mutta sittenkin pitää waan väittää,
että Marx tässä asiassa erehtyi. On
niitä muitakin waiutteita, kuten
„perhe- ja isänmaanrakkaus, urhool-
isuus ja seikkailuhalu, uskonnolliset
mielipiteet, kansalliset harrastukset j.
n. e.“, luettelee professori, jotka ovat
katsantotapoihin ja yhteiskuntamu-
toihin waiuttaneet. Tähtyy kysyä,

miten prof. tällä väitteellä „kumoo“ sosialismin, kun ensikkään sosialismi ei noiden maifuttimien merkitystä tiellä, ja kun toiseksi jokapäiväiset tosiasiat osottawat, kuinka vähän ne merkitsevät. „Sänmaallisuus“ ei estä perustuslailiisia tuomasta wenäläisiä lafonriffureita, „kansalliset harrastukset“ eiwät häiritse suomettarelaiskapitalistien anastusintoa ja prof. itse sanoo suoraan, että kristinuskko ei pian lahteen tuhanteen wuoteen ole onnistunut saamaan mailmassa weljesrakkautta käy-täntöön. Prof. yrittää käyttää tätä lausetta sosialisimia vastaan, mutta se kumookin hänen oman väitteensä materialistista historiankäsitystä vastaan. Tästä asiasta on meilläkin jo kokonaisia teoksia, joten woimme mennä edelleen.

Rakki luokkaa

selittäwät sosialistit olewan kehitty-mässä yhteiskunnassamme. Yhä julkeammaksi käy anastajain pieni leiri ja yhä laajemmiksi anastuksista lärsiwän joukot. Edellisten hallussa on walta ja rikkaudet tuotannon wälineiden omistuksen kautta. Jälkimmäiset, työmäki, jotka tuntewat olewansa rikkausien luojia ja oikeita

omistajia, pyrkivät panemaan tämän omistusoikeutensa täytäntöön. Siitä luokkataistelua. Mutta sitä pelkäämillä on tuskainen touhu „todistaa“, että on niitä ihmisiä siinä välilläkin, keskiluokkaa, ja kaiten mailman numeroilla koettavat he osottaa, että tämä keskiluokka ei häviäkään.

Mutta tosiasiat kertovat jurullista kieltä: käsitönläisiä menee kumoon (suutarit!), talonpojat melkaantuvat eikä professorilla olekaan lueteltavana muita, muka itsenäisiä pieneläjiä kuin kahvilanpitäjät, valokuvaajat ja parturit, jotka muka eivät muutu suurliikkeiksi! Kynläpää on epätoivoista todistelua, jonka muka pitäisi könhälistöä lohduttaa, että on sitä muka ihmisellä tilaisuus tapella könhälistöläistymistään vastaan! Ei, selvää se on jokaisella palkkalaiselle, että korkeintaan yksi 1,000:sta tai 10,000:sta voi siitä satista mitkään suurelajaksi nousta ja pikkupomo ei ole mitään kadehdittu suuruus. Kynlä ei ole työväellä muuta neuvoa päästä „itsenäiseksi“ kuin yrittää joukolla isänniksi, yhteisen tuottaman omaisuuden omistajiksi. Mutta sitä yhteistaloutta

ei kyetä hoitamaan

intää prof. S. muiden mukana. Valtio ei saa liikelaitoksia tuottaviksi. Sepä kumma. Tosin eivät Suomen valtionrautatiet nyt maksu korjojaan, mutta siihen voi yksinkertaisinkin rautatieläinen osottaa syyn: epäkäytännöllinen töiden teettäminen, turhat tulut, virkakoneisto y. m. Mutta Haminan rautatie tuo 20 prof.! Eikä sekään ole yksittäisen vaan yhtiön ja johtaa sitä tietysti palkattu mies. Ja onhan niitä osuuskuntia, jotka liikuttelevat miljoonia ja ovat laajoissa kansainvälisissä sopimuksissa. Turhaan professori saivartelelee kansainvälisestä kaupasta, joka muka tekee mahdottomaksi Suomen muuttamisen sosialistiseksi. Die-täähän tässä jokin, että k a n s a i n w ä l i n e n sosialidemokratia-tatsookin tarvittavan useita maita toteuttamaan tätä suurta mullistusta ja käyttämään yhteiselannon suurta koneistoa. Mutta kansainvälinen liike ja lukemattomat sopimukset (kauppasopimukset, posti, rautatiet) takaavat että se on hyvin mahdollinen. Mutta yksinkin voisi Suomi toteuttaa edes sellaisia reformeja, joita edistyneem-mät siviilisyksymaat jo ovat panneet tähtäntöön, mutta jota meidän „radikaalit“ ja „työväelle ystävälliset“ porwarimme kammooivat.

Maatalousasiaa

tämä tyllä näkyy ja siisi istikin prof. S. antarassti kiveen e n n e n viime maaleja sanoessaan, että s o s i a l i s t i e n suuri suru on se, etteivät ne saa maalaiskansaa mukaansa. Tuo Saksaista lainattu lause, joka siellä tarkoittaa sitä, että maatalousherrat siellä törfeällä palotullessa ja julkeilla maalinväärennyksillä sallivat sosialistien äänimäärän vain hitaasti kasvaa eräissä piireissä, ei meillä lainkaan pidä paikkaansa, maalaiskönghälistö kun juuri meillä tuntee sosialistien yksin todella ajaman sen asiaa (torpparit, tilattomat, palkolliset!).

Mäillepä se myös mahtaa mehnäselältä tuntua, professorin väite, että sosialistisessa yhteiskunnassa

vapaus kärssi.

Miten herran nimesä voi kansanvaltaisessa yhteiskunnassa vapaus kärssiä enemmän kuin nykyisessä, jossa joka askeleella on poliisi tai pomonistassa? — Niin kuitentkin uskottelee yliopiston rehtori ja totta onkin, että eräänlaisia „vapauksia“, joita anastajapiireissä pidetään sangen suuressa arvossa, kuten riistämis-

vapautta, keinotteluvapautta, virka-
miesvapautta — jota myös mieli-
vallaksi sanotaan — on aikomus
koko lailla rajoittaa. Mutta joka
työläinen tietää, että vain sitä mu-
kaa kuin työväenliike on päässyt
vaikuttamaan, on hän alkanut aamis-
taa, mitä todellinen vapaus on. Hän
uskaltaa jo ajatella vapaasti, pu-
huaakin koko vapaasti, saa vapaata
aikaa väliin, uskaltaa kuulua mie-
leiseensä yhdistykseen, saa lukea leh-
teä, joka ajaa hänen asiaansa j. n. e.
Mitä taas tulee sellaisiin kuin rikku-
riikimienovapauteen, juopottelu-wa-
pauteen y, m., joiden rajoituksia her-
rastaiset niin kammovat, niin heuno-
niistä valistunut työläinen todella
luopua.

Tässäkin asiassa — kuten monessa
muussa — on professori ihastutta-
van epäjohdonmukainen. Innolla
puhuttuaan „vapauden“ puolesta ja
pakkoa vastaan, sanookin hän äkkiä,
ettei oikeastaan kukaan ole vapaa,
yhdistykunnallinen elämä rajoittaa tun-
tuvasti yksilön vapautta! Merkil-
listä tieteellisyyttä!

Mutta yksi päävaltti sosialismia
vastaan on professorilla kuten muil-
lakin sosialismin räpäijöillä. „Sosta-
listisessa yhteiskunnassa

ei tehdä työtä.“

Taas ovat työläislutijat kummis-
saan. Mutta professori on ihan
vakava selittäessään että nytkään ei
tehdä työtä kuin pakosta. Wirk-
miehiäkin kannustaa erottamisen pelko
ja ylenemisen toivo, mutta jos sosia-
listijessa yhteiskunnassa on sama
palkka kaikilla, niin k u r s i r s i
yrittää! — Tosiaanikin ihana tun-
nustus meidän wirkamiehistöstäm-
me!

Tuo väite, ettei muuta kansan-
valtaisessa työn yhteiskunnassa teh-
täisi työtä muuten kuin wanila-
pakolla, voi mennä wain sellaisiin,
joita työ pelottaa. Työmäki, joka
nytkin tekee toisille ahleraan
työtä, tietää monta kertaa suurem-
malla mielihalulla tekemänsä o m a
työtään, yhteistä työtä. Ensiksiin
on tuo työ olewa helpompaa ja
tuottawampaa, sillä koneita käytetään
mahdollisimman paljon ja työaika
lyhenee, toiseksi ei tarvitse pelätä
työn tuotteiden menewän laiskureit-
ten yllisyyteen ja kolmannesti on
ihmisluonossa toimeliaisuuden halu,
joka ei salli olla ihan laiskana. Ja
neljännessi: „joka ei työtä tee, ei
hänen syömänsä pidä.” Ja työn
tuloksia saa k u k i n osakseen paljon
enemmän kuin köyhälistö nyt. Kynä
työtä tehdään, herrat mukana!

Mutta, väittää professori, jos mieli sosialistisen yhteiskunnan menestystä, niin täytyy muuta

ihmislouheen muuttua.

Nyt ollaan itsekkäitä, oman voiton pnyttäviä. Ei meistä ole sosialistiyhteiskunnan jäseniksi, niin apritoi prof., mutta rakkaudelliseksi veliksi ja sisariksi ei mitään mahti voi meitä muuttaa, — mikä auttaa? — sosialismi on mahdoton! Surullista kyllä, lisää tekopyhästi professori.

— Ei huoli surra, kyllä tästä selvitään. Ei rautatien työväen eikä osuuskunnan jäsenten tarvitse olla rahutuakaan ihanteellisempia kuin me muutkaan kuolevaiset, prof. ja minä, vaikka he ovatkin yhteiskunnallisessa työssä osallisia. Nähtäessä, se on juuri i t s e k k y n s, pyrintö valvoamaan omaa etuaan, joka pakottaa työväkeä sosialistiseksi. Kun se huomaa, ettei voi päästä toisten hartioilla elämään, syntyy siinä käsitys, että järjestetään sitten olot niin, ettei mitään — kateutta herättäviä, turmiollisia — rikkauksia ole kelläkään yksilöllä. Ja kas, kun näin on päästy ajattelemaan ja sen mukaiseen toimintaan, niin silloin herääkin veljellisyys! Työväenliike hävittää am-

mattinpenttä, kansallisia ennakko-
luoja, lahjunnäköistä hetken voiton
tamottelua, se antaa jo nyt aami-
s-taa, kuinka sosialistinen kehitys,
maitteit nyt ihmisluontoa entelimäi-
seksi muuttamaan, kuitentkin jalostaa
ja puhdistaa sitä, perkaa pois pa-
heita, kehittää hyveitä j. n. e. Kapi-
talismi juuri nlyttää petomaisuutta
ihmissä, estäen meljesty mistä, mutta
socialismi vasta päästää hyvät
maistot voitolle. Hyvä niin. Enem-
pää emme pyydäkään.

„Reformeja“

tarjoo professori työwäelle, jolta hän
luulee — totuuden pafosta! — riis-
täneensä uskon socialismin toteutu-
mismahdollisuuteen. Hän koettaa us-
kotella, kuinka työwäen asema aina
maan paranee ja kuinka se refor-
meilla, porwarillisilla parannuksilla
tehdään niin hyväksi kuin voidaan
— ilman socialismiakin. Wahinko-
maan, että nykyinen hetki, jolloin
virta- ja rahawaltainen taantumus
uhkaavat tehdä tyhjiksi fönhälistölle
lumatut, pienetkin reformit, on niin
erinomaisen sopimaton moifelte us-
kottelulle. Näkeehän sen nyt sokea-
fin, millaista humpuukia ne porwa-
rilliset reformitouhut ovat — tyhjää

on työväellä kourassa. Ja sen hy-
vän lisäksi, mitä professorin myön-
tää sosialistisen liikkeen tuoneen: että
huomio on kääntynyt epäkohtiin,
voidaan täydellä syllä väittää, että
niin pikkuparannusten kuin suuren
uudistuksenkin ainoana aiheuttajana
ja toimeenpanijana — kaikesta pro-
fessorien lörpötyksistä huolimatta —
on juuri se parjattu

sozialidemokratia.

Sosialidemokratia ei tyllä voi saa-
da yläluokkaa, toisten työstä hyötym-
iä, vapaaehtoisesti luopumaan etu-
oikeuksistaan, mutta se voi pakot-
taa ne yhä suurempiin myönnytyk-
siin.

Sosialidemokratia ei voi heti pois-
taa riistämishalua yksilöistä, mutta
se voi tekemällä riistämisen mahdot-
tomaksi estää ihmisiä tulemaasta riis-
täjiksi.

Helsinki, Työväen kirjapaino 1908.

Sivuta 5 p.

Sos.-dem. eduskuntaryhmän lentokirjakomitean kustannuksella on ilmestynyt:

Sosialidemokratisia vaalijulkaisuja

- N:o 3. **Palvelijat vaaliin.** Kirj. *Miina Sillanpää.*
- N:o 4. **Suomettarelaiten vanhuudenvakuutus humbugia.** Kirj. *Josua Järvinen.*
- N:o 5. **Minkälaisia verotus uudistuksia porvarilliset ajavat.** Kirjoitti *Väinö Tanner.*
- N:o 6. **Elinkeinolaki ja uudet orjakontrahdit.** Kirj. *Matti Paasivuori.*
- N:o 7. **Köyhälistö metsäolojen uudistusta ajamaan.** Kirj. *Edvard Gylling.* Hinta 5 p.
- N:o 8. **Se sosialistien »hurja» eduskuntapäätös.**
- N:o 9. **Miten porvarit lupauksistaan voivat perääntyä.** Kirjoitti —u.
- N:o 10. **Suomen köyhälistö luokkataistelussa.** Kirj. *Yrjö Sirola.*

Kunkin numeron hinta vaan 5 p.

Saatavana

Työväen Kirjakaupasta

Helsinki, Sirkuskatu 3.